

വിദ്വാൻ മച്ചാട്ടെയതിന്റെ കൃതികൾ (ഒന്നാംഭാഗം)

പ്രസാധകന്മാർ:
‘ശാന്തനാരായണ’ പ്രതിനിധിസംഘം,
മച്ചാട്; വടക്കാഞ്ചേരി

1927.

തൃശ്ശിവപേരൂർ

ചിത്രാവിനോദിനി അച്ചുകൂടത്തിൽ അച്ചടിച്ചതു .

വില: 4. ണ.

പകർപ്പവകാശം മാനന്തലിയിൽ ഇല്ലത്തല്ല.

വിദ്വാൻ മച്ചാട്ടെളയതിന്റെ കൃതികൾ (ഒന്നാംഭാഗം)

പ്രസാധകന്മാർ:

“ശാന്തനാരായണ” പ്രതിനിധിസംഘം,
മച്ചാട്; വടക്കാഞ്ചേരി

1927.

തൃശ്ശിവപേരൂർ

ചിത്രാവിനോദിനി അച്ചുകൂടത്തിൽ അച്ചടിച്ചതു .

വില: 4. ണ.

പകർപ്പവകാശം മാനന്തവാഴി ഇല്ലത്തുടേതു്

പ്രസ്താവന.

യശസ്കരീരശേഷനായ വിദ്വാൻ മച്ചാട്ട് ചാത്തമ്പിള്ളി എളയതവർകളുടെ കവിതകൾ സുപ്രസിദ്ധങ്ങളാണല്ലോ. അതിനാൽ, ഈ പ്രസിദ്ധീകരണത്തെപ്പറ്റി ഞങ്ങൾക്കു വിശേഷിച്ചൊന്നും പറയേണ്ടതായിട്ടില്ല. എന്നാൽ, അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവചരിത്രം ഇതിൽ എഴുതിച്ചേർക്കണമെന്നു ഞങ്ങൾ ആശിച്ചിരുന്നു. പക്ഷേ, അതിനു വേണ്ടുന്ന സാമഗ്രികൾ ഇനിയും മുഴുവൻ കിട്ടിയിട്ടില്ലാത്തതിനാൽ ആ കൃത്യം മറ്റൊരവസരത്തിലേയ്ക്കു നീട്ടിവെക്കേണ്ടിവന്നിരിക്കുന്നു.

വിദ്വാനെളയതിന്റെ കൃതികൾ മുഴുവനും ഇങ്ങിനെ പ്രസാധനം ചെയ്യാൻ ഞങ്ങൾ വിചാരിക്കുന്നുണ്ട്. ഈ വിഷയത്തിൽ ഭാഷാഭിമാനികളുടേയും സാഹിത്യപ്രണയികളുടേയും ശ്രദ്ധയെ സാദരം പ്രതീക്ഷിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

മച്ചാട്ട്, }
5-9-1927. } പ്രസാധകന്മാർ.

പാർവ്വതിസ്വയംവരം. ചെറിയത് - നാലുവൃത്തം.

ശുകപുരി എന്നപോലെ.

സുഖമേ നെല്ലുവായപ്പ-
നകമേ വാണരുളേണം.
ശുകമേഴലേ, ചൊൽക ഗൌരി:-
പരിണയവൃത്താന്തങ്ങൾ

അതുചൊല്ലാം, പണ്ടു യോഗ-
ഹൃതദേഹയായ ദേവി
'സുതി' പിന്നെ ഹിമവാന്റെ
സുതയായി മേനതന്നിൽ,
മതിമുഖിയുണ്ടായി 'പാ-
ർവ്വതി'യെന്ന നാമത്തോടും.
കുളവാണി കളിയാടി
വളന്നു; യൗവനം വന്നു;
അർക്കവിഞ്ഞിതു കേൾ,-
മുരസിജമങ്കരിച്ചു:
തിരുമൈശ്വര്യം പാരം
പെരുതായി നാളിൽ നാളിൽ
കുഴലുംമോതിരം വട്ട-
കുരും കൈവളകളും
അണിഞ്ഞു സുന്ദരിമെലി-

മണി വാണീടുന്നകാലം
ഭവനം പതിയായി-
ബുദ്ധിമുട്ടിയിട്ടുവെന്ന്
ഗിരികുലനാഥൻ തന്നോ-
ടരുളി നാരദേനി.

അതുകാലം ഹിമവാകുൽ
മതിമുഴുവനെന്നുള്ളി
തരുമുലേ തപം ചെയ്തു
മരുവിടുന്നതുകാലം
നിജതാതനിയോഗത്താൽ
ജനം ചെയ്യിതു ഗൌരി
പരിചയ്ക്കാണു കണ്ടു
പരമേശൻ പ്രസാദിച്ചു.

സുരജനം താരകന്റെ
കരുമനയാലക്കാലം
സരസിജഭവനൈക്ക-
ണ്ടറിയിച്ചു സകടങ്ങൾ
“തിരുമനസ്സുണ്ടെന്നാകി-
ലൊരു സേനാപതിതന്നെ
ഉടനേയുണ്ടാക്കേണ”മെ-
ന്നതിതൊഴുതപേക്ഷിച്ചു.
അരവിന്ദോത്ഭവൻതന്നു
മുരചെയ്യാനവമപ്പോൾ.

താമരക്കണ്ണൻ എന്നപോല'

2. "ചന്ദ്രമൗലിജ്ഞ ശൈലപുത്രിയിൽ
നന്ദനൻ ജനിച്ചിടുകിൽ
കൊന്നിടുമവൻ ദൈത്യനെയതി-
നൊന്നു ചെയ്യേണം നിങ്ങളും
കാലവൈരിതപസ്സിളക്കേണം
കാലേ ചെന്നിനി വൈകാതെ,"
എന്നു നാരുഖൻ ചൊന്നതു കേട്ടു
പോന്നു വാസവനാദരാൽ
കുന്ദപ്പൻതന്നെച്ചിത്തേ ചിന്തിച്ചു;
വന്നു കാമനും വന്ദിച്ചു.
"എന്തിനായെന്നെച്ചിന്തിച്ചു ഭവാൻ
ഹന്ത! സാധിജ്ഞാമൊക്കെ ഞാൻ
ബാധയില്ലെന്റെ ബാണങ്ങൾക്കെങ്ങും
ബോധിച്ചാലും സുരാധിപ!
ശാസ്ത്രിയായൊരു പദ്മജൻ പണ്ടു
പുത്രിതന്നെപ്പണന്നിലേ?"
ഏവം മാതന്റെ വാക്കുകൾ കേട്ടു
ദേവനാഥനരചെയ്തു:
"ഈശൻതന്റെ മനസ്സുഴിച്ചു നീ
യാശു ഗൌരിയിലാക്കേണം
കായ്മുണ്ടതുകൊണ്ടെ" നിന്ദന്റെ
ചാരുഭാഷിതം കേട്ടവൻ
വില്ലുമമ്പുമായ് വല്ലഭോടും
മെല്ലെച്ചെന്നു ശിവാന്തികേ
ഘോരരൂപനാം തുറന്നെക്കണ്ടു

മാർഗ്ഗം നിന്നുഴന്നിടുമ്പോൾ
 സുന്ദരാംഗിയാം പാവ്തി വന്നു
 വന്നിട്ടു മഹാദേവനെ
 “നല്ല വല്ലഭനേടുക”യെന്നു
 ചൊല്ലി ശങ്കരനാദരോൽ
 മാമലമകൾ കാഴ്ചവെച്ചൊരു
 മാല മെല്ലേവ വാങ്ങുവാൻ
 ഭാവിച്ചപ്പോൾത്തൊടുത്തു സായകം
 ദേവന്റെ നേരെ മുമ്പൻ
 ധൈര്യം കൈവിട്ടു ധൂർജ്ജടിയപ്പോൾ
 ഗൗരീതന്മുഖം നോക്കിനാൻ
 ചിന്തിച്ചു പുനരെന്നിതെന്നപ്പോൾ
 ചെന്താർബ്ബാണനെക്കാണായി
 കോപിയാംഹരൻമുന്നാമൃക്കണ്ണിൽ
 പാപിയാം സ്മരൻ ഭൂതമായ്!
 ശർപ്പൻ തത്ര മറഞ്ഞു; ഗൗരീയെ-
 പ്പുച്ഛതശ്വരൻ കൊണ്ടുപോയ്.

സോമവംശത്തിലുള്ള തൃപതി എന്നപോലെ.

കാമശരീരമെരിഞ്ഞതു കണ്ടു
 കാമിനിയാം രതിദേവി
 ആമയമുള്ളിൽ വളൻ കുറഞ്ഞു
 കോമളഗാത്രി മരിപ്പാൻ
 മെല്ലെമുതിർന്നു കണ്ടൊരു ഭൂതം
 നല്ലൊരു കൃപയോടുകൂടെ,

3. ചൊല്ലിയ മൊഴികൾ കേട്ടല്ലനികഴലാൾ
 അല്ലൽ ചുരുക്കി വരിച്ചു.
 പാവ്തിദേവി തപസ്സിനു പോവാൻ
 ഭാവിച്ചിതു പുനരപ്പാൾ
 ദുർവാരമിതു തവ സാഹസമേതം
 ചൊവ്വപ്പയെന്നിതു മാതാ
 അമ്മ പറഞ്ഞതു സമ്മതിയാതേ
 അച്ഛനോടാഞ്ഞ ലഭിച്ചു
 അംബിക ചെന്നു തപസ്സു തുടങ്ങി
 മന്ദമരിപു വരനാവാൻ
 നാലു പുറത്തുമെരിച്ചുടനഗ്നി
 നടുവിൽ വരിച്ചിതു ഘോരം
 കാലമതൊട്ടു കഴിഞ്ഞൊരു ശേഷം
 കാലനിഷ്ട ഭനനീശൻ
 പടുവടുവടിവായുടനെയുന്നള്ളി
 മട്ടുമൊഴിയാളുടെ മുന്നിൽ
 ചടുലമനോഹരഗീർമരംചെയ്യൂ:
 “കുടിലസ്യഃകശിസൃശീലേ!
 ദശനമധരം നിന്റെ ശരീരം
 കൃശതരമായിതു പാരം
 കുരിനമായുള്ള തപസ്സിനു ബാലേ
 കാരണമെന്തു ചൊൽക”
 ഇതി വടുവചനം ഇതമൊട്ടു കേട്ടു,
 മതിമുഖി പാവ്തിതന്റെ
 മതമതറിഞ്ഞുരചെയ്യു തദാനീം
 മതിമുഖിയായ സഖി മനഃ:

“പുരഹരഭഗവാൻ തിരുനയനത്തിൽ
 സൂരനെടുമിപ്പിച്ചുകേ
 പരിചൊടു തത്ര മറഞ്ഞൊരു ശേഷം
 പരവശയായൊരു ഗൗരി
 ധരനെ നിനച്ചു തപസ്സുകൾ ചെയ്തിഹ
 മരുവുന്നതു പരമാത്മം!”
 ഗിരിമകൾ സഖിയുടെ ഗിരിമിതു കേട്ടു
 ധർമ്മിസുരാകൃതിധാരി
 പരിഹസിതസ്തിതപൂർവ്വിവണ്ണം
 പാവ്തിയോടുരചെയ്തു:

പന്നേരി നാട്ടിൽ എന്നപോലെ.

4. “കഷ്ടം! കപാലി തവ പ്രിയനായാൽ
 ഒട്ടും തരമല്ല ശൈലതന്തുജ
 കറച്ചിടയും, കറുത്ത കഴുത്തും,
 നെററുമൽക്കണ്ണും ധരിച്ചോരു നഗ്നൻ
 ഭക്താവനുള്ളിലുറച്ചതു പാത്താൽ
 ചിത്തഭ്രമമുണ്ടു ചെററ നിനക്കു!”
 ഏവം വടുവിന്റെ വാക്കുകൾ കേട്ടു
 ദേവിതാൻ കോപം കലന്ദുരചെയ്തു:
 ഈശ്വരനെക്കൊണ്ടു ദുർവചനങ്ങൾ
 ഈവണ്ണം ചൊല്ലരുതെന്നറിയണം
 പോകു ഭവാനല്ലെന്നാകിലിദാനിം
 പോകുന്നു ഞാനെന്നു ചൊന്നൊരുനേരം
 തനുടെ രൂപം ധരിച്ചു പുരാരി
 ധന്യനാം പാവ്തിയോടുരചെയ്തു.”

“എന്നെയനുസരിച്ചിടുക ബാലേ
 ഇന്നു തുടങ്ങി ഞാൻ നിന്നുടെ ദാസൻ”
 അച്ഛനറിഞ്ഞിട്ടു വേണമിതെന്നു
 ഇച്ഛയിവറക്കെന്നു ദേവനറിഞ്ഞു
 സ്വപ്നമനികളെയോർത്തു വരുത്തി
 ചിത്തഗതമവരോടരുചെയ്തു
 പാവ്തിയെ മമ നൽകണമെന്നു
 പവ്തനാഥനെക്കണ്ടുചെയ്തിൻ
 എന്നതു കേട്ടവരാശു ഗമിച്ചു
 ചെന്നു ഹിമവാനെക്കണ്ടു പറഞ്ഞു
 വേളിയും നിശ്ചയിച്ചുവോടു പോന്നു
 കേളിയും നാളെപ്പരന്നിതു പാരിൽ
 വിഷ്ണു, വിരിഞ്ചനും, മാമുനിമാരും,
 ജിഷ്ണുമുഖാമരവുനൂ പുമെല്ലാം
 ലോകൈകനാഥന്റെ വേളി ശ്രമിപ്പാൻ
 ശ്രീകൈലാസത്തിങ്കൽ ചെന്നിതു വേഗാൽ
 കാലാരി, വേളിയ്ക്കു മോടികൾ കൂട്ടി
 കോലാഹലത്തോടു യാത്രതുടങ്ങി.
 തുംഗാനദാവനാമദ്രികുലശൻ
 മംഗലകർമ്മങ്ങളങ്ങു തുടങ്ങി.
 ശങ്കരൻ ചെന്നകം പുക്കൊരുനേരം
 മങ്കമാരാദരാൽ വന്നെതിരേറ.
 സ്നാനവും മററുള്ള കർമ്മവുമെല്ലാം
 ഊനംവരാതെ കഴിച്ചു പുരാരി.
 പദ്മതരാജനും, ചൊന്നണിയിച്ചു
 പാദ്യതീർത്ഥിയെദേവനു നൽകി.

ചന്ദ്രകലാധരൻ ചാരുമുഖന്റെ
കുനിനകളുടെ പാണി പിടിച്ചു
കൈലാസമുൾപ്പക്കു പാവ്തിഃയാടും
ലീലാനകുലം സുഖിച്ചു വസിച്ചു.

ഇക്കഥ ചൊല്ലുന്ന ഭവതിമാർക്കു
നീക്കം വരാതൊരു വല്ലഭനേണ്ടാം.

വസ്ത്രാപഹരണം.

ഓടും മുഗങ്ങളെ എന്നുപോലെ

തത്തേ, ഹരിചരിതത്തെപ്പറഞ്ഞാലും,
തത്തേ വചനം സഫലമാകും.

എന്നാൽ പറഞ്ഞിടമെന്നാലാകുംവണ്ണം
എന്നുള്ളതുമേരും പൈകിളിയും.

നല്ലാർമണിമാരേ, നെല്ലുവായപ്പന്റെ
നല്ല കുമയിതു കേട്ടുകൊടുവിൻ:—

നന്ദനാം ഗോപന്റെ നന്ദനനായിട്ടാ-
നന്ദസ്വരൂപൻ മുകുന്ദൻ പണ്ടു്
വൃന്ദാവനേ പശുപുന്ദാവനം ചെയ്തു
വൃന്ദാരകാച്ചിതൻ വാഴുംകാലം
ആയകുമാരിമാരായതല്ലാചന-
നായ കടൽവണ്ണൻ കാന്തനാവൻ
കാൽത്താരിൽ വീണൊരുകൊത്തരുളീടുന്ന
കാത്യായനിതന്നെസ്സേവിപ്പാനായ്
കാളിന്ദിയിൽച്ചെന്നു കാലേ കളിച്ചുടൻ

കാളീചരണങ്ങൾ ചിന്തിച്ചുള്ളിൽ
 വല്ലായ്മയെന്നിയേ വല്ലവിമാർ ശിവ-
 വല്ലഭനുടെ പൂജചെയ്യ
 ആടയഴിച്ചവെച്ചാടൽ കൂടാതെ നീ-
 രാടിക്കളിച്ചു നീന്തുനേരം
 വാരിജാക്കൻ ദയാവാരിധി വസ്രങ്ങൾ
 വാരിക്കൊണ്ടാലിനുകളിലേറി.
 മന്ദമതുകണ്ടു മന്ദാക്കും പൂണ്ടവർ
 മന്ദമതികളായ് ചൊന്നാരേവം:

* “കരുമകിൽവണ്ണ, നീ കരുതൊല്ലേ ചാപലം
 കരുണാംബുധ, കൃഷ്ണ, കൂറ തായോ
 അരയോളം നീറിൽനിന്നരയാലില പോലെ
 അരവിന്ദനാഭ, നീ തുള്ളിക്കൊല്ലേ”
 അരുമയോടുന്നരമരുതൊഴെയു മാധവൻ
 അരുണാധരിമാരോടാത്തമോദം:
 “കായറാ നീറിവീഴിനു കരയേറി വന്നിങ്ങ
 കരമാശു കാട്ടുകിൽ കൂറ നൽകാം
 തരുമുലേ വരാതെ തരുമിതു ഞാനെന്നു
 തരുണിമാരേ, നിങ്ങൾ മോഹിക്കേണ്ട!
 കരയേണ്ട രാധേ, നീ; കരഭാര, വന്നാലും
 കരയുള്ളതല്ലയോ നിന്റെ വസ്രം?
 കളവാണി, കാലത്തൊക്കെയതേ വന്നാകിൽ
 കളവല്ല നീളേ, നിൻചേല നൽകാം.
 കമനീയരൂപിണി കമലാക്ഷി, ധീരനി നീ
 കമനി വലയേണ്ട മിത്രവിടെ!”

* അല്ലാ ദുരന്തത്തിൽ മട്ട്

സീതാസ്വയംവരം.

നാലുവൃത്തം

കളമൊഴി എണ്ണപോലെ

1. അരികിൽ വരികാരോമൽപൈകിളി, നീ
അരനിമിഷം കാലം കളഞ്ഞിടാതേ
അരുമയോടേ സീതാസ്വയംവരത്തെ
അരുണമുഖി, ചൊൽകെന്നു കേട്ടനേരം
അഖിലപതി നെല്ലുവായിൽ മാധവനെ
അകതളിരിലോത്തു പറഞ്ഞാളല്ലോ:

അരികൾക്കുലകാലൻ ദേശമനാം
അരചർമ്മണി വാണാനയോദ്ധ്യതന്നിൽ
അവനു സുതനായിപ്പണ്ടുംബുജാക്ഷൻ
അവതരണം ചെയ്യിതു രാമനായി.

അവരജരും മുവ്വരുളവായ്ക്കുന്നു.

അവരോടൊരുമിച്ചു വളരുംകാലം,
അവിടെയൊരുനാൾ വന്നു വിശ്വപാമിത്രൻ
അവനീപതിവീരനെക്കണ്ടു ചൊല്ലി

അനുപമനാം രാമകുമാരനേയും

അനുജനേയും കൂട്ടിക്കൊണ്ടങ്ങുപോയി

അടവിയിലുൾപ്പക്കുപ്പോൾ താടകയെ

അടർപൊരുതു രാഘവൻ കൊന്നശേഷം

അഴകിനോട്ട സിദ്ധാശ്രമവും പൂക്കു

അഴലൊഴിയുമാറു തുടങ്ങി യാഗം

ഭാരകാമനിരം എന്നപോലെ

2. ആശരന്മാരതുതേരം
 ആശകൾ നടുങ്ങുവണ്ണ
 ആശ വന്നരകവയ്ക്കം
 ആകുലം കൂടാതെ ചെയ്യ
 ആശഗുണമെന്തവരെ
 ആശ കൊലചെയ്യ രാമൻ
 ആശയ്ക്കൊത്തവണ്ണ കാഴ്ച
 ആചരിച്ച കൗശികനും
 ആശയം തെളിഞ്ഞവരെ
 ആശിർവാദങ്ങളും ചെയ്യ
 ആത്തി തീർത്ത മിഥിലയ്ക്കു
 ആത്തമോദം പോരുന്നേരം
 ആരും കാണാതൊരു കല്ലായ്
 ആരാൽ മേവുന്നഹല്യതൻ
 ആടൽ തീർത്ത ഗുഹിച്ച
 ആദരാൽ മിഥില പൂക്കു
 ആയവരെക്കണ്ടേനേരം
 ആയവണ്ണ ജനകനും
 ആമോദന സൽക്കരിച്ച
 ആമയമകനു ചൊന്നാൻ

3. എനിക്കിനിമേലിൽ സൗഖ്യം ജനിച്ചീടും നന്മ
 ഇഹവോനെയുന്നള്ളി അതുമൂലം മമ ജനം
 മഹാമുനികൾമെഴുലേ, സഹലമായ്നന്ന

ഇവിടെ നിന്നരികിൽ നിൽക്കും ഭവനസുന്ദരന്മാർ
 ഇവരിരുവരുമാരെന്നറിവാതാഗ്രഹം ഉണ്ടു്
 അവനീശൻ പറഞ്ഞുപ്പാൾ അരുൾചെയ്തു മുനിയും:
 ഇനകുലജന്മാരിവർ ഭഗവത്സുതന്മാർ
 ഇവനു രാമനെന്ന്പേർ അനുജൻ ലക്ഷ്മണനിവൻ
 ഇവർക്കുണ്ടോരഭിലാഷം അതു കേൾക്കു ഹൃദയേ!
 ഇന്ദ്രചൂഡന്റെ നല്ല വില്ലിതു കാണാൻ
 ഇനുള്ളിൽക്കുതകുമുണ്ടതു നീ കാട്ടുക വേഗം
 എന്നു മാമുനി വാചാ വരുത്തി വിൽഭൂപൻ
 ഇതല്ലൊ കണ്ടാലും പശുപതിയുടെ ചാപം
 ഇതു, രഘുപതി രാമൻ മുറിച്ചാകിൽ [സ്തനീടും
 ഇവൻ മമ സുതയാം ജാനകിതന്റെ പതിയാ
 ഇതി ഹൃദയചന്ദ്രം കേട്ടു മതിമാൻ രഘുവനും
 ഇതരഭൂപതികളാലസാധ്യമാം വില്ലെടുത്തു
 അതിവേഗം കുലച്ചാതു മുറിച്ചു രഘുവനും
 ഇടിവെട്ടുംപോലെ ചാപമൊടിക്കേന്താരു നാദം
 ഇടരോടെ നരപതിവരന്മാർ കേട്ടവരെല്ലാം
 നടുങ്ങി നാണവും കെട്ടു തെളിഞ്ഞു മൈഥിലിയും.

4. * ഇശാൻ തന്റെ വിൽമുറിച്ചു രാമചന്ദ്രൻ പാർം
 ഇയലും കാന്തിയോടും തത്ര നിൽക്കുന്നരും
 ഇഷ്ടാന്നീടും സീതയെച്ചുമയിപ്പിച്ചു ചുറും
 ഇടകലൻ സഖിമാർ മെല്ലെക്കൊണ്ടുചെന്നു
 ഇശരോലകുടയോരു രാമൻതന്റെ തോളിൽ
 ഇരുളൊത്തകഴലി സീത മാലയിട്ടു

* മാതൃക ഓരിയുണിപ്പു.

ഈ വൃത്താന്തം ഭൂതന്മാർ ചെന്നങ്ങു ചൊല്ലിക്കേട്ടു
ഇളകും സേനയോടും ബന്ധുജനങ്ങളോടും
ഈരഞ്ചരഥനാം ഭൂപൻ താനും വന്നു മക്കൾ
ഇരുവരോടും ഗുരുവാകും വസിച്ചുനോടും.
ഈഷലകുന്നാശ്രു നല്ലനേരംകൊണ്ടു തന്നെ
ഇളമാൻമിഴി മൈമിലിയെ വേട്ടു രാമൻ
ഈവണ്ണം ജനകൻ തന്റെ പുത്രിമാരെ മുച്ചുർ
ഇളയകുമാരന്മാരും വിവാഹം ചെയ്തു
ഈഹിതം സാധിച്ചെല്ലാതുംകൂടിപ്പോകുന്നേരം
ഇടയിൽ വന്ന ഭാഗ്യാവനേയും ജയിച്ചു
ഈശ്വരൻ രാജ്യത്തമനയോദ്ധ്യ പൂക്കു പിന്നെ
ഇരവു പകൽ സീതയോടും സുഖമാസ്താണു. [കർ
ഈവൃത്താന്തം ചൊല്ലിപ്പെങ്കിളിയും പോയി ലോ
ഈതിനുള്ള പിഴയെല്ലാം പൊറുത്തുകൊൾക.

ഗജേന്ദ്രമോക്ഷം.

നാലുവൃത്തം.

ശുകപുരി എന്നുപോലെ

1. കുമ്പാക്കുൻ നെല്ലുവായിലമരുന്ന വാസുദേവൻ
കുമ്പാകാമുകനെനെക്കുറിവോടെ കാത്തിടേണം
ധരണീമണ്ഡലംരുന്നിൽ പെരുകിയ കീർത്തിയോടും
ഒരു ഞ്ചനളവായി നിരപമനിന്ദുദ്യുതൻ.
മുരവൈരിഭഗവാന്റെ ചരണപങ്കജങ്ങളിൽ
പരിചോടെ ഭക്തി പാരമരചനുണ്ടായി വന്നു.

അലസത വെടിഞ്ഞവൻ മലയമാമല പുകു
 ജലജലോചനൻതന്നെ നലമോടെ സേവ ചെയ്യു.
 നയനങ്ങളുടച്ചാശു നിയമതൽപരനായി
 നയശാലി ഹരിപാദപേയമുള്ളിലുറപ്പിച്ചു
 മരുവുന്ന കാലത്തിങ്കലൊരുദിനമഗസ്തനും
 നരപതിവരൻതന്റെ അരികിലങ്ങേഴുന്നള്ളി.
 മനുജപുംഗവനപ്പോൾ മുനി വന്നതറിഞ്ഞീലാ
 ദനുജവൈരിയെത്തന്റെ മനസി ചേർത്തിരിയ്ക്കയാൽ.
 കലശസംഭവൻ കോപം കലൻ ഭൂപനെ നോക്കി
 'കരിവരനാക' നീയെന്നരുളിച്ചെയ്യുന്നള്ളി.

ചോരകാമന്ദിരം എന്നുപോലെ.

2.

താപസന്റെ ശാപംകൊണ്ടു
 ഭൂപതിയുമാനയായി.
 താപമേതുമുണ്ടായില
 ശ്രീപതികടാക്ഷത്താലേ.
 കേടറ വിടികളോടും
 കൂടി ത്രികൂടാചലത്തിൽ
 ശ്രീധിച്ചു നടക്കുകാലം
 ചൂടു കൊണ്ടൊരു ദിവസം
 അത്തൽ പൂണ്ടു കൂട്ടത്തോടേ
 സതപരമൊരു സരസ്സിൽ
 ബലമോദം ചെന്നിറങ്ങി
 മത്തനായ് കളിഞ്ഞുനേരം
 ദേവഗന്ധർവ്വന്ദ്രൻ ഹൃദ്ര
 ദേവലന്റെ ശാപംകൊണ്ടു
 ദിവ്യമായ പൊയ്ക്കതനിൽ

മേവുനു മുതലയായി.
 ശങ്ക കൂടാതെയവനും
 ഹൃദ്യതിയോടാശു വന്നു
 വങ്കരിവരനടയ്
 പിങ്കാലിനേൽ പിടിച്ചപട്ടു.
 ആയിരത്താണ്ടുചർത്തമിൽ
 ആയവണ്ണം യുദ്ധം ചെയ്തു
 കായവും മെലിഞ്ഞു ഭന്തി
 പേയയായ ചൂരഞ്ഞിതപ്പോൾ
 മാനമെല്ലാമുനയായി
 ജ്ഞാനമുള്ളിലുണ്ടായെന്നു
 ആനന്ദ സ്വരൂപൻ തന്നെ
 ധ്യാനംചെയ്തു ഭക്തിയോടെ.

മറ്റുള്ള ഗോപിമാർ എന്നപോലെ.

3. തുന്ദിപ്പരമകൊണ്ടു താമരയെല്ലാം
 അസ്ഥാദന്തവനച്ചുനചെയ്തു
 കമ്പം കളഞ്ഞു താൻ പണ്ടു ഭജിച്ച
 തമ്പുരാൻതന്നെ സ്മരിച്ചതുടങ്ങി:
 “ഇതുഭദ്രപാരിനും കാരണമായി
 നേരേ വിളങ്ങുന്ന നിശ്ചലരൂപ!
 പാരം പരവശനാകിയൊരെന്നെ
 പാരാതേ വന്നു കരോരക വേഗം!
 നിഷ്കള, നിഗ്ന, നിമ്ബലമുത്തേ,
 ദുഃഖവിനാശന, പാഹി കൃപാലൊ.
 നരും വലിച്ചെന്ന നിരിലിദാനീം

മുക്കുന്നതിനുവേണ്ടി മുക്കിത്തരണം!"
 മുത്തിവിശേഷമാഴിച്ചവനേവം
 കീർത്തനം ചെയ്തുകേട്ടൊരു നേരം
 ഇസ്രൂതി നമ്മെയല്ലെന്നു നിനച്ചു
 മുതലായാദികൾ വന്നതുമില്ല
 സർവ്വസ്വരൂപനാം സാരസനേ തൻ
 സർവ്വജഗന്മയൻ സജ്ജനസേവ്യൻ
 ദർപ്പികരാശനൻ തന്മുഖഭേരി
 ചൊല്ലോടെഴുന്നള്ളി തത്ര മുക്കുവൻ.

കൊണ്ടുതീർത്തേണി എന്നുപോലെ.

4.

പുഷ്പരക്ഷണനക്കരിത്രനെ
 തൃക്കൈകൊണ്ടു ചിടിച്ചയത്തി
 വിക്രമമുള്ള നക്രത്തെത്തന്റെ
 ചക്രംകൊണ്ടു വധിച്ചനേരം
 ശാപം കൈവിട്ടു ഗന്ധർവ്വൻ തന്റെ
 രൂപം കൈക്കൊണ്ടു കൂപ്പിപ്പോയി.
 വാരണാസനും വാരിജാക്ഷന്റെ
 സാരൂപ്യം വന്നിതപ്പോൾത്തന്നെ.
 പൊന്മയമായ വന്മകുടവും
 വെണ്മണി തൊഴുമാനനവും
 ശംഖ ചക്ര ഗദാംബുജങ്ങളാൽ
 അങ്കിതങ്ങളാം കൈകൾ നാലും
 പീതവസ്ത്രവും പൂണ്ടു ശോഭിച്ചു;
 പൂതമാനസനിരൂപ്യൻ
 കൊണ്ടുൽ വണ്ണനെക്കണ്ടു കെഴുതുകും
 പൂണ്ടു, കൊണ്ടാടിക്കൂപ്പിനിന്നു

ഇന്ദ്രദൃക്ത, നിയെന്നരികെ വാ
എന്നും വാഴ്ക നി സാമ്പ്രമോദം
നിന്നേയും പുനരെന്നെയുമുള്ളിൽ
നന്നായാത്തുടനിച്ചരിത്രവും
നിത്യവും പുലർകാലേ ചൊല്ലുകിൽ
മുക്തനാമവനെന്നു ന്നനം
ഇത്തരമരുചെയ്തു മാധവ-
നത്തമനായ ഭൂപടനാടം
ചെന്നു വൈകുണ്ഠമന്ദിരത്തിനിൽ
വാണരുളി മുക്കുന്ദനം പിന്നെ.

ഇകഥ ചൊല്ലും മൈക്കണ്ണിമാർക്ക്
സൌഖ്യം ശേല്ക്കുമൽ വർദ്ധിച്ചീടും.

ശാകുന്തളം.

എടുവുത്തം.

1. മധുരമൊഴി ശാരികേ, വന്നാലും നീ
മധു, ഗുളവും, പാലും പഴവും നൽകാം
മനുജപതി ഭുഷ്യന്തനായ വീരൻ
മുനിസുതയായിട്ടും ശകുന്തളയെ
കുനിവിനോടു ഗന്ധർവ്വരായി വേട്ട
കഥ പറക വേണം നിയെന്നോടിപ്പോരും.
വിരവൊടു കേട്ടു കിളിക്കിടാവും
ഗുരുമരണം ചിന്തിച്ച ഭക്തിയോടെ
കരുണ കലന്നീടുന്ന നെല്ലുവായിൽ

കരിമുകിൽവസ്ത്രം തന്നെക്കൈവണങ്ങി
കരിവദന, ഭാരതീകൃഷ്ണന്മാരെ
കരളിലുറപ്പിച്ചു പറഞ്ഞാളല്ലോ.

പുകൾ പെരിയ സോമകലത്തിൽപ്പണ്ട്
പ്രകൃതിഗുണശീലശതങ്ങളും
പുരുഷമണി ദൃഷ്ടാന്തനെന്നു പേരായ്
ഒരു ധരണീനായകനുണ്ടായെന്നു
അക്കോടവൻ പാരിൽ പ്രജകൾക്കെല്ലാം
അശ്വലോഭിയുമാർ പരിപാലിച്ചു
സചിവ, പരിപാദകവൃന്ദത്താടും
ഉചിരതരകീർത്യാ വസിയ്ക്കുംകാലം
ഒരു ദിവസം നായാട്ടിന്നായിക്കൊണ്ട്
പെരിയ രഥം തന്നിൽക്കുരറി ഭൂപൻ
കരമതിലവും നല്ല വില്ലുമായി
കരി തുറഗ കാലാർപ്പുകളോടും
വലകളോടും വേടന്മാർ നായ്ക്കളോടും
മലയിലകം പുക്കടൻ കാടിലകി
കുരടി, പുലി, പന്നികൾ, സിംഹങ്ങളും,
കുരി, കടമാനും, നല്ല കാട്ടുപാത്തും
അടവിടളിൽനിന്നു പുറപ്പെടുമ്പാൾ
സ്വദിതി കൊലചെയ്തു ശരങ്ങളാലേ.

2. ഓടും മൃഗങ്ങളെത്തടി നരപതി
കാടകം പുക്കുരു നേരത്തിങ്കൽ
പേടിച്ചൊരു മൃഗം ചാടിക്കുതിച്ചാടി
കൂടേ നുപതിയും കൂടി പിടമ്പ

മണ്ടുന്ന മാനിനെക്കണ്ടു കണ്ടന്തിക
 കണ്ണുത കൈവിട്ടടുത്തു വേഗാൽ
 തേരതി വേഗത്തിൽ പാറാത്തയോടിച്ചു
 ദൂരത്തൊരുദിക്കിൽ ചെന്നുചാടി
 സേനയും കൂടാതെ താനെ ഹിമവാന്റെ
 സാനപ്രദേശം പ്രവേശിച്ചപ്പോൾ
 ദാഹം മുഴുകയൊൽ രണ്ണീർ തിരഞ്ഞപ്പോൾ
 മോഹനമാമ്മാറ മുനിൽക്കണ്ടു
 കണ്ണമുനിയുടെ പുണ്യാശ്രമസ്ഥലം
 കണ്ണിനു കൈയുടമ മുണ്ടാം കണ്ടാൽ
 മാലിനിയാം നദീകൂല മനോഹരേ
 മൂല ഫല കസ്യമാദി പൂണ്ണം
 നാലു വേദങ്ങളുമാനശാസ്ത്രങ്ങളും
 നാലുപാശങ്ങളുപവേദങ്ങൾ
 എല്ലാം ഗ്രഹിച്ചോരു നല്ല മുനിജനം
 കല്യാണമോടേ വസിയ്ക്കും ദേശം
 ഹോമധൂമങ്ങളും സാമഗാനങ്ങളും
 നാമസങ്കീർത്തനങ്ങളും
 ശീലഗുണമതി ശാലികളാമുഷി
 ബാലകന്മാരുടെ ലീലകളും
 കണ്ടു കണ്ടാനന്ദം പൂണ്ടു മരീപതി
 കൊണ്ടാടിയാശ്രമം തന്നിൽ പൂക്കു
 പണ്ണശാലയ്ക്കുള്ളിൽ ചെന്നു കടന്നത്ര
 നിന്നപ്പോളാരേയും കാണായ്ക്കയാൽ
 “ആരുള്ളതിപ്പണ്ണശാലയി”ലെന്നതി-
 ഗൌരവത്തോടൊതു ചോദിച്ചപ്പോൾ

ലക്ഷണയുക്തമാം വാക്കു കേട്ടന്നേരം
 ലക്ഷ്മീസമാനമാം രൂപത്തോടും
 മിന്നൽക്കൊടി പോലെ മിന്നുന്ന കന്യക
 തപംഗിതാനുമവിടെ വന്നു.
 മന്നവനെക്കണ്ടു മന്ദാക്ഷമുൾക്കൊണ്ടു
 മന്ദേതരമവൾ സൽക്കരിച്ചു.
 ആരു ഭവാനെന്നു ചോദിച്ചു നേരത്തു
 നാരീമണിയോടവനും ചൊന്നാൻ:

കാമശരീരം ഏകപോലെ

3. "സോമവംശത്തിലുള്ള റൂപതി ഞാൻ
 നാമം ഭൂഷ്യന്തന്നെല്ലൊ.
 കാമിനീമണേ, കാനനംപുക്കു ഞാൻ
 സാമോദം നായാട്ടിനായി
 കണ്ഡമാമുനിതൻപാദപങ്കജം
 കാഞ്ചാനിവിടെയ്ക്കു വന്നു.
 താപസോത്തമനെങ്ങാട്ടെഴുന്നള്ളി
 താപമകന്നുരചെയ്തു."
 ഇതഥ ഭൂപതി ചൊന്നതു കേട്ടവൾ
 ഉത്തരമായുരചെയ്തു:
 "കാഞ്ചനികളുറപ്പാനായ്പോയിതു
 കാശ്യപനെന്നറിഞ്ഞാലും
 ചൊറ പാത്താലിവിടെയ്ക്കെഴുന്നള്ളും
 കുറുമാറീടും മുനീന്ദ്രൻ
 രണ്ടു നാഴിക താമസിച്ച്ക
 കണ്ടുപോകേണമെന്നാകിൽ."

ഇങ്ങിനെ ചൊല്ലിനില്ക്കുമ്പോൾ
 അംഗസന്ദേശങ്ങൾ കണ്ടു
 ചുരുങ്ങാത്തതും ബാണങ്ങളില്ലാത്തതും
 ചേതസി ചിന്തിച്ചാനന്ദം:
 ഇത്രനല്ലാത്ത കന്യകയില്ലല്ലോ
 ഇത്രീഭവനത്തിലൊന്നും
 ആഭാണങ്ങളില്ലാത്തതും കൈകൾ
 ആഭാണങ്ങൾ കറവില്ല.
 ഉത്തരിയുമുപയോഗമില്ലാത്തതും
 സത്യം മറവിയല്ലോ
 ഭാഗ്യങ്ങളാകാത്തതും മറവിയല്ലോ
 ഭാഗ്യം പ്രകാശത്തിനില്ല.
 വെളിച്ചമുള്ള വെളിച്ചമെന്നാകിലൊ
 ചേർച്ചയില്ലാത്തതല്ലെന്നും
 തികയാത്തതല്ലെന്നും
 തികയാത്തതല്ലെന്നും
 ചാരുസുന്ദരിയാമിവളെക്കണ്ടു
 പാരം വളരുന്നു മോഹം
 ചെല്ലാത്തതല്ല ചെൽക്കണ്ണിമാർകളിൽ
 ചെല്ലാത്തതല്ല ചെൽക്കണ്ണിമാർകളിൽ
 കന്നൽനേർമിഴിയാകുമിവൾ മുനി-
 കന്യകയല്ലെന്നു നന്നും
 വല്ലതെന്നാലും വൃത്താന്തം ചോദിച്ചാൽ
 എല്ലാമറിഞ്ഞിടാമല്ലോ
 എന്നറച്ചുനിന്നുകൊണ്ടിപ്പോൾ
 സുന്ദരിയോടുകൂടെയൊന്നിരിക്കും:

4. "കല്യാണി കളവാണി, ചൊല്ലു നീയാണെന്നും
കല്പ, നീയാരുടെ പുത്രിയെന്നും
നിശ്ചലമെന്നിട്ടുള്ളിൽ മന്ദമവിവശത
മേന്മേൽ വന്നുദിയിന്നു നിർബാഹി"
കന്യക രതുകുട്ട മന്ദമങ്ങുചെയ്തു:
"കണപമാമുനിയുടെ സുതയല്ലോ ഞാൻ
മന്നവ, ശകുന്തളയെന്നു പേരെനിഞ്ഞോടോ
എന്നിലാഗ്രഹം തവ നന്നല്ലേതും
താപസതരണിയെ ഭൂപനു കയ്യാളാമോ?
പാപമുണ്ടതിന്നെന്നതറിയുന്നീല"
ഇത്തരമുചെയ്യാരുത്തമസ്ത്രീരന്തത്താ-
ട്ടത്തരം ധ്വപകുലോത്തമനും ചൊന്നാൻ
"നിത്യബ്രഹ്മചാരിയാമുത്തമമുനിയുടെ
പുത്രിനീയെന്നു ചൊന്നതസത്യമത്രേ
നാരിമാർതിലകുടമ, നേരുചെയ്യാലും നി"
സാരസാക്ഷിയുമതു കേട്ടു ചൊന്നാൻ:
"മാമുനി ചൊല്ലിക്കേട്ടു മാമകചരിതം ഞാൻ
കോമളാകൃത, മുന്നമതും ചൊല്ലീടാം:
വിശ്വവിശ്രുതനായ വിശ്വാമിത്രനും പണ്ടു്
നിശ്ചലമനസ്സോടെ തപസ്സുചെയ്തു.
ഇത്രനും ഭയംപൂണ്ടു കന്ദപ്പാദികളോടും
സുന്ദരി മേനകയെപ്പറഞ്ഞയച്ചു.
മേനകാരൂപം കണ്ടു മൗനിയാം വിശ്വാമിത്രൻ
മാനസമഴിഞ്ഞുപോട്ടു ചേർന്നു
ഒട്ടു നാൾ കഴിഞ്ഞപ്പോൾ മട്ടോലുമ്മാഴിയെക്കൈ
വിട്ടുപോയിതു പിന്നെത്തപസ്സിനായി

ഗർഭമുണ്ടായ്നിതസ്സസ്ത്രീയാമവ-
 ജിപ്രദേശേ വന്നപ്പോളെന്നെപ്പൊറ
 കൗശികബീജത്തിന്നു നാശമില്ലെന്നറച്ചു
 പേശലാംഗിയുമെന്നെ വെടിഞ്ഞു പോയാൾ
 അമ്മയും പിരിഞ്ഞു ഞാനിമ്മഹീതലം തന്നിൽ
 നന്മലകുടിയാതേ കിടക്കുന്നേരം
 പക്ഷികളെടുത്തെന്നെത്തൽക്കുണം കൃപയാഭേ
 രക്ഷിപ്പാൻ മുനിയുടെ കയ്യിൽ നൽകി.
 ശകുന്തളെടുത്തെന്നെ വളർപ്പാനായ്ക്കൊടുക്കയാൽ
 ശകുന്തളയെന്നു മുനി പേരുമിട്ടു
 പരിചോഭേ വളർത്തിതു പരമാത്മമിതെ"നവരം
 പറഞ്ഞുപ്പാറത്തെളിഞ്ഞു ഭൂപതിയും ചൊന്നാൻ:
 "അനഘ മേനകതന്റെ തനയ നീയതും ചേരും
 മനുജനാരിമാർക്കേവം പ്രഭുയുണ്ടാമോ?
 എനിക്കിനി രമണിയായിരിയ്ക്കു നീ മടിയാതേ
 മുനിയ്ക്കു മതനുമതമായ്തരും കേൾ
 വിവാഹങ്ങൾ പലവിധം വിധിച്ചിട്ടുണ്ടവരിൽവെ-
 ച്ചവനിനാഥനു മുഖ്യം ഗാന്ധർവ്വം പോൽ
 അതു നീ സമ്മതിക്കേണം മതിമുഖി മടിക്കൊല്ല"
 മതിമാനാം നൃപനവം പറഞ്ഞുനരം,
 മുഴുത്ത ലജ്ജയാലവരും മുഖം താഴ്ന്നീയുരചെയ്തു:
 "വിഷമമുണ്ടതിന്നു ചൊറതു പർയാം.
 എനിയ്ക്കു നന്ദനനായിജ്ജനിയ്ക്കും ബാലകനെ മേ-
 ദിനിയ്ക്കു നായകനാക്കി വാഴിക്കേണം"
 "അതു ചെയ്യിടുവൻ ഞാനെന്നവളോടു സമയംചെ-
 യ്തുലവിക്രമൻ പാണിഗ്രഹണം ചെയ്തു

കണ്ടാലെത്രയും എന്നപോലെ.

5. ഭുഷ്യന്തൻ ശകുന്തളയാം കാന്തയാടുംകൂടി
ദോഷമെന്നിയേ രമിച്ച മോദുത്താടെ
ഗർവ്വമുണ്ടായി വന്നിരുപ്പാൾത്തന്നെ പിന്നെ
സുഭദ്രാമവളോടു പറഞ്ഞുപൻ
“സേനയോടുകൂടി നിന്നെക്കൊണ്ടുപോവാനായി
മാനിനി, ഞാൻ വന്നിടുവൻ വൈകീടാതേ
താപസേനനാകും നിന്റെ താതനേയും കണ്ടു
താമസംകൂടാതെ കൊണ്ടുപോകുന്നുണ്ട്”
ഇതുമവളോടു യാത്രയും പറഞ്ഞു തന്റെ
പത്തനത്തിൽ പുകിരുന്നു പാത്ഥിവനും.
രാജീവനയനയാം ശകുന്തളയും ചിത്ത
രാജാവിനെച്ചിന്തിച്ചാശ്രമത്തിൽ വാണു
കണ്വനാം മുനീന്ദ്രൻതാനും വന്നാനുപ്പാൾ തത്ര
കണ്ടു ഭീതിപൂണ്ടവളും നിന്നാളല്ലോ.
ദിവ്യലോചനംകൊണ്ടു വിശേഷമെല്ലാം കണ്ടു
ഭവ്യനാം മുനിവരനരുളിച്ചെയ്തു
“പൈതലേ, നീ പേടിത്തുണു ചാരുശീലേ, ബാലേ
ചെയ്യതെല്ലാം നല്ലതെന്നെനിയ്ക്കുപക്ഷം
ശാന്തനാം ഭുഷ്യന്തൻ നിന്റെ കാത്തെന്നു മൂന്നും
ചിന്തിച്ചിരുന്നതും ദൈവം സാധിപ്പിച്ചു.
ഇത്രീടുവനത്തിങ്കൽ പ്രസിദ്ധനായിട്ടൊരു
പുത്രനുമുണ്ടായ്വരും നിനക്കു ബാലേ”
താതന്റെ വചനംകൂട്ടു മോദുത്താടെ വാണു
ചേതോമോഹനാംഗിയായ ശകുന്തളയും
ഗർവ്വം തികഞ്ഞവൾ പ്രസവിച്ചപ്പോൾ നല്ലോ-

രക്തമുണ്ടായി വളർന്നുവെല്ല
 ഭൂപതിയും ഭായ്യയെ മറന്നുപോയി മാ-
 താപവും മറച്ചുവെളി വാണാളല്ലോ.

6. മതിമാനാകിയ കാശ്യപനൊരനാൾ
 മതിമുഖിയാം മകളോടുചെയ്തു
 “മല്ലവിലോചനമാക്കിപ്പോലേ
 വല്ലഭനിശ്ചരണെന്നറിയേണം
 കണവനെ വേറിട്ടിവിടെയിരുന്നാൽ
 പ്രണയമവനു കുറഞ്ഞിട്ടുമല്ലോ.
 എന്നതുകൊണ്ടിനി നീ തവരമണൻ
 തന്നുടെ സവിധേ നന്ദനനോടും
 പോക മടിയ്ക്കരുതെന്നുടെ ശിഷ്യക-
 ളാകലമെന്നിയേ തുണയാസ്സോരും”
 ജനകൻ തന്നുടെ വചനമിതിങ്ങിനെ
 വിനയമിയന്ന ശകുന്തള കേട്ടു
 പതിയാം നരകുലപതിയെക്കാണാൻ
 കൊതി പൊരുതുണ്ടെന്നാകിലുമിപ്പോൾ
 കനിവേറാ നിജ താതനെയും മുനി-
 കന്യകളും സഖികളെയുമശേഷം
 വിരവൊടു വേർപിരിയുന്നതു ചിത്തേ
 കരുതുകയാലതിവിന്നതയോടും
 പോവതിനായവൾ മാമുനിതന്നുടെ
 ഭാവമറിഞ്ഞു വണങ്ങിയനേരം
 കണ്ണുവിരതമൊഴുകിയവൾക്കും
 കണ്ണനുധികം കരുണ കലൺ

മടുമൊഴിയാളെയുമുണ്ണിയെയും നിജ
 മടിയിലിരുത്തിയനുഗ്രഹമേകി
 അന്നയവാക്കുകൾ ചൊല്ലി മുനീന്ദ്രൻ
 അനുസരണം ചെയ്യുമ്പോഴെപ്പോ
 സുതനോടും മുനിശിഷ്യകളോടും
 സുതനു ശകുന്തള യാത്രയുടങ്ങി
 പലപലനാടും മലയൊട്ടു തോടും
 ചില പുഴയും പുനരാശ്രമം
 ഭൂപതിതിലകൻ തൻപുരിതന്നുടെ
 ഗോപുര സീമനി ചെന്നൊരുനേരം
 മാമുനിശിഷ്യകളുളളവളൊടു ചൊന്നാർ
 "സോമകലാധിപ പുരമിതു കാക്ക
 സഭയിലതല്ലൊ നിന്നുടെ രമണൻ
 സുഭദ്രശരീരൻ വാണിടുന്നു
 പുത്രനുമായുടവിടെച്ചെന്നുനീ
 ഭർത്തൃസമീപ സുഖമൊടു വാഴുക
 ഞങ്ങളിനിപ്പോകുന്നിതു ഭദ്ര
 മംഗലമസ്തു നിനക്കു മനോജ്ഞാൻ"
 ഇത്തരമുരചെയ്യാശ്ശനടന്നവ-
 രത്തരമാശ്രമമഴുകൊടു പൂക്കാർ

7.

ബാലിക ശകുന്തളതാൻ
 ബാലനോടും കൂടിചെന്നു
 ഭൂലാകപതിസമീപ
 നീലവണി നിന്നനേരം
 ശ്രീപതിസമാനനാകും
 ഭൂപതി ഭുഷ്യന്തൻ ചൊന്നാൻ

“താപസി നീയെങ്ങുനിന്നു വന്നിടുന്നതും”

മന്നരന്റെ വാക്കുകേട്ടു
തനപംഗിയും ചൊന്നാളുവം
“എന്നെപ്പണ്ടു കണ്ടിട്ടുള്ള-
തിന്നു ഭവാൻ മറന്നിതോ”

“മൂന്നും നിന്നെക്കണ്ടുവാറു
മെന്നുള്ളത്തിൽ തോന്നുന്നില്ല
വന്നതിന്നു കാരണമെന്തെന്നുരചെയ്തു
എന്നുടെ കുമാരനിവൻ
നിന്നുടെ തനയനല്ലോ
ഇന്ദുവംശതിലകമേ,
ഇന്നിവനെക്കൈക്കൊണ്ടാലും”

“എന്നുമേ നാം തമ്മിൽപ്പണ്ടു
സുന്ദരാംഗി കണ്ടിട്ടില്ല
നന്ദനനുണ്ടായതാൽത്തന്നിതെത്രയും”

“കണ്ഡനാമെൻ താതൻ തന്റെ
പണ്ണശാലയികണെന്നെ
കണ്ടു കൈപിടിച്ചതെന്തു-
കൊണ്ടെന്നു നിനച്ചു ചൊൽക”

വണ്ണിയാകും കാശ്ചപൻ നി-
ന്നപ്പുറന്നു ചൊൽകയാലേ
വണ്ണിച്ചതെല്ലാമസത്യം നിണ്ണയം വന്നു”

“മൗനിയായും വിശ്വാമിത്രൻ
മേനകയിലുത്പാദിച്ചു
ഞാനുണ്ടായിതെന്നെപ്പിന്നെ
ജ്ഞാനിയായും മുനി വളർത്തി”

“മേനകാതന്ത്രജയെകിൽ
മാനാനി, നീ വേശ്യയല്ലോ
മേനിയെന്നോത്തിടേണ്ടകലസ്ത്രീയല്ല നീ”

“സ്വപദ്യശ്യാസുതന്മാരായി
ദിവ്യന്മാർ പലരുമുണ്ടു
ഉദ്യശീതനയനല്ലോ
സദ്യജ്ഞൻ വസിഷ്ഠൻതാനും”

“പൂർവ്വന്മാരെക്കൊണ്ടീവണ്ണം
ദൂർവ്വചനം ചൊല്ലൊല്ല
സദ്യം ഞാനറിഞ്ഞു നിന്റെധാർഷ്ട്യമുള്ള
(തം)”

“പുത്രനെക്കൊണ്ടു പിതൃക്കൾ-
കുളുപലോകപ്രാപ്തിയുള്ള
സത്പരം തനയൻ തന്നെ
ഭത്താവ പരിഗ്രഹിക്കൂ”

“അത്രമാത്രംപോലും നാനും
ചിത്തതരിൽ കൂടാതെ നീ
ശാസ്ത്രങ്ങൾ പറയുന്നതും ചിത്രമെത്രയും”

“വല്ലഭം പറഞ്ഞിട്ടെന്നെ
വല്ലഭ നീ വെടികിലൊ
ചൊല്ലേമെൻ താതൻതന്നെ
നല്ലവണ്ണം ചിന്തിക്കേണം”

“വല്ലാതെ സഭയിൽനിന്നു
വന്ദുകൾ പറയുന്നാകിൽ
തല്ലുകൊള്ളമെന്നറിക
പോക വൈകാതെ”

“നാരിമാർകളാടിവണ്ണം
നേരമ്പാക്കു ചൊല്ലാമെന്നൊ
നരകഭയമില്ലാതെ
നേരുകു ചൊല്ലിപ്പൂർന്നു”

“നേരൂതെ ഞാൻ ചൊന്നതിപ്പോൾ
മാതാപാ കൊണ്ടു ബുദ്ധി
നേല്ക്കു നിനക്കു നൂനം നിരജ്ജ്ഞനേ”
ഇത്തരം പലതും തമ്മിൽ
വിസ്മരിച്ചു നിൽക്കുന്നതും
സത്യനാമശരീരിയാ-
ക്കത്തൽ നിരമാർദ്ദമായി
“പുത്രനെബ്ദിച്ചുകൊൾക
ഭൂപതി, നീ പതിയോടും
ഉത്താനിപന്നെള്ളി-
ലോത്തുകൊൾക നീ”
പെരുവന്നുതുകുട്ട
പരമാനന്ദം വളർന്നു
പരാതെ പരിഗ്രഹിച്ചു
ഭായ്തന്നെ പുത്രനാടും
മാരനോടു തുല്യനാം ക-
മാരൻ ഭരതനെനും
പേരുമിട്ടു സൈപരമാ-
സ്തപിച്ചു സന്തതം

8. അരികേ മരുവിന സരസിജമുഖിയൊടു
സരസം നരവരന്ദരചെയ്യു:
“അരുണാധരി, ശൃണു മാമകഭാഷിത-

മരുത നീരസമകുതളിരിൽ
 പരമാത്മം തവ പരിചയമൊട്ടും
 പരിചൊടു തോന്നിടാഞ്ഞതിനാൽ
 പരഷം ഞാൻ ബത പറവതുകൊണ്ടൊരു
 പരിഭവമുള്ളിലുദിതരതേ
 ഭയമില്ലാഞ്ഞൊരു ശരണിവന്നതു
 ഭയിതേ, നിൻഹൃദി കരുതരുതേ
 കൃപയാ കേവലമപരാധം മമ
 സുപതി സുഹിത സമസ്തമിദം
 സതതം ഞാൻ തവ ഹിതതു നൽകുവ-
 നതിമാദേന വസിച്ഛിടുക
 ഭരതൻ നമ്മുടെ തനയൻ മേദിനി-
 ഭരണം ചെയ്തതിന്നെന്നറിക
 പെരുക്കുന്ന മമ മന്മഥഃവദന
 തരികധരാമൃത മാശുമാ“
 വിരവൊടു നൃപഗിരമിതികേട്ടവളും
 ഉരചെയ്യാളതിസരസതരം
 “കലനാരീകലമതിലൊരുവക്കിഹ
 കലഹം കാന്തനൊടുളവാമോ
 പ്രിയമെന്നാകിലുമപ്രിയമാകിലു-
 മായി തവ വചനം മമ മധുരം”
 ഹൃദയം ചേർന്നവരനുഭവമിങ്ങിനെ
 മനോരസേന വസിച്ഛ സുഖം.

സുഹൃത്ത്

വ്യക്തിപരമായ റൊബ്ബായിക.

(A PERSONAL NOVEL.)

നോവൽസാഹിത്യത്തിൽ ഇങ്ങിനെ ഒരു പ്രസ്ഥാനം

മലയാളത്തിൽ ഇതേവരെ ഉണ്ടായിട്ടില്ല!

ഭാഷയും പ്രതിപാദനവും വളരെ വിശേഷം!

മഹാകവി വള്ളത്തോൾ അവർകൾ

പരിശോധിച്ചു അവതാരിക എഴുതിയതു്.

നല്ല കടലാസ്സ്! 280. പേജ്!

വില ഒരുരൂപിക മാത്രം!

സംഘം ആപ്പീസിൽ ആവശ്യപ്പെടുക.

“ശാന്തനാരായണ”

മഹാസംഘം,

മച്ചാട്; വടക്കാഞ്ചേരി.

എളയന്മാരുടെ ഈ സംഘം, എളയത്ത്സമുദായത്തിലെ കുട്ടികൾക്കും മറ്റു കുട്ടികൾക്കും ഉചിതമായ വിദ്യാഭ്യാസം നൽകേണ്ടതിലേയ്ക്കായി, “വിദ്യാനൈളയതുവിദ്യാലയനിധി” എന്ന പേരിൽ ഒരു മൂലധനം, നന്നാലണയുടെ ഒരു ലക്ഷം രശ്മികൾക്കൊണ്ടും മറ്റും, സ്ഥാദിച്ചുവരുന്നു. ഈ നിധിയിലേയ്ക്കു സദയം സംഭാവനചെയ്യുവാൻ കുടുംബശാലികളോടു സാദരം അപേക്ഷിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

സി. പരമേശ്വരനെളയത്ത് (ഖജാൻജി)

